

ŠPATNĚ ZPRÁVY

5. listopadu, dopoledne

Jene Huse, nikdo nežije bez hříchu!

Zikmund Lucemburský, 8. června 1415

Stál jsem před barákem připomínajícím zdechlinu.

Opíral jsem se o strom a čekal, až se mi bude chtít jít dovnitř. Pršelo jako na Dušičky. Letos připadly na pátek. Pláč mrtvých skrápěl nikotinově žluté listí a šuměl po kočičích hlavách. Za mnou kašna, přede mnou mršina. Městské muzeum bez nápisu MUZEUM.

Stál jsem před tím barákem a po včerejšku taky připomínal zdechlinu. Přejel jsem si dlaní po bundě. Placatice tuzemáku zůstala v depozitáři. Jasně jsem ji viděl; sirota se krčila na stolku mezi obřími, od čaje zahnědlými hrnky, plechovkou s vajgly a nakradenými cukříky z hospod. To je zas ráno.

Tak jo, jdu na to.

Weissová, Tábor. Vytáčím její číslo.

„Weissová, prosím?“

„Štolba. Zavolala jste si mě, madam. Jsem u kašny.“

„První dveře vpravo od kostela. Jsou otevřené.“

Hezké přivítání. Dělán tady druhý týden na tom jejich slavném bezpečnostním auditu a nějaká Weissová si mě k sobě pozve jak jatečnicko z kafilérky. Prý: *Pane Štolbo, okamžitě se dostavte do mé kanceláře. Mám tady něco.* Dodnes jsem neviděl ji ani její slavnou kancelář. Ne že by mi to chybělo. Lidi do historického oddělení v tomhle muzeu sháněli zřejmě v nějakém panoptiku. Třeba ten přemoudřelý doktor Vejsada je jasný vrhač nožů, ředitel Pospíšil zase smutný klaun.

Típnul jsem cigaretu o žulovou obrubeň kašny a opustil úkryt pod stromem. Vždycky mám rád problémy, které začínají na opuštěných náměstích, před barokními kostely, v lijáku a celkem v hajzlu.

„Jděte vlevo po schodech nahoru, ve druhém patře doprava, pak doleva a znovu doprava. Jestli dojdete do atria nebo do knihovny, jste špatně.“

Podíval jsem se na displej mobilu. Ne, neměl jsem puštěnou navigaci. Budu Weissové říkat Gépéeska.

Do atria jsem nedošel, jen nahlédl. Socha, strom, kašna, strom, kašna, strom.

Zase ta hlava.

Nesmím se dívat tak rychle, na motání palice je rychlost světla dostatečně rychlá. Přidržel jsem se zdi, studené a mokré jako moje čelo. Zamřížovaná okna v chodbě mi připomínala vlastní okna, třeba to včerejší. Jak jsem se dostal do pokoje? Mříže v oknech signalizovaly něco jiného než místo usebrání. Tohle nebyl klášter, i když mu tak říkali. Tohle bylo vězení. Vězení stejné jako moje hlava.

Vlevo nahoře se nacházela knihovna, zamknutá, ale odér ze starých knížek by prosakoval i stěnami protiatomového krytu. Po chodbách se potuloval nábytek tak otlučený, že ho v bazaru museli snad mučit, než ho pustili mezi lidi. Opřel jsem se o sténající skříně. Další schody nahoru. Na takovéhle túry dnes nejsem připravený.

Zaklepal jsem na správné dveře. Ne, nejsem jasnovidec. Na zdi jsem viděl cedulku *Mgr. Berenika Weissová – kurátorka muzejních sbírek.*

Otevřel jsem.

„Dobrý den.“ Začal jsem slušně. Potřeboval jsem rychle panáka nebo sklenici sody.

Gépéeska seděla za stolem širokým jak cesta do pekel. Místo dobrých úmyslů jej lemovaly nadité šanony. Po desce stolu polehávaly sešity v odřených přebalech, mapy a krabice s popelníky. Uprostřed stála železná žehlička. Mezi všemi těmi lejstry nepochopitelná jak pyj s cinkajícími koulemi na brněnském náměstí.

Weissová mě zmerčila a povytáhla obočí. Myslel jsem, že vyletí jako čertík z krabičky. Ne, zatím si jen rovnala záda (de)formovaná vysedáváním nad knihami a u počítače.

Nevěřil jsem, že na tu dálku může cítit rum. Cítila...

*melasový líh,
rumovou trest',
cukr,
karamel,
vanilkové aroma.*

Ta ho kupuje leda na Vánoce, když peče cukroví. A to neřeším, jestli ho upíjí nebo čichá jako toluen. Weissová se na mě dívala. K pekelné bráně by mohly její pronikavé oči navádět hříšníky stejně spolehlivě jako pirátské majáky na útesy.

„Dobrý den, pane Štolbo.“

Byla pěkná, takhle zdálky, přes to pekelné předbraní. Rozsvícení světelného signálu *cesta je volná* jsem v rámci své návštěvy nečekal. Stejně se nekonalo.

Žádné vítání externího pracovníka. Žádný alespoň nahaný úsměv. Žádné cupitání a představování a potřásání rukama. Klienti mi sem tam nabídnou něco k pití. Tady budu nasuchu. Ale kšeft je kšeft. Muzeum mi platí celkem dobře. Teda, stejně jako všechna ostatní muzea, abych nepřechválil. Něco mě na těch omšelých barácích vábí. Zabezpečení keltské sošky mě bere víc než pokladna v supermarketu.

A bydlení mi našli slušné. Pokoj je sice menší než důvěra v parlament,

ale zase to mám pět kroků do Havany. Dobrá hospoda vylepšila pobyt už v horších dírách, než je Tábor.

„Něco se vám, madam, nezdá?“

Dívala se na mě déle než imigrační úředník. Ale zato stejně mile.

„Vidím, že jste se cestou stavil na, ehm, na drinku.“

Vykročil jsem, zapletly se mi nohy, ale ustál jsem to. Jsem si myslel.

„Posaďte se, prosím. Ano, tam, jak jste. Ano, jak ukazujete... Na opačné straně stolu!“

Polkl jsem nasucho. Ne z ní. Ale žízeň je věčná.

Podíval jsem se na židli s prosezeným polstrováním, v němž se asi právě pářily myši. Nechtěl jsem je rušit v nejlepším a sedl si raději na druhou židli.

Mám žízeň.

„Pane Štolbo, dostali jsme na vás skvělé reference, to ano. Vaše práce v ostatních muzeích je všemi ceněná jako vysoce profesionální. Ale vy jste už na začátku pracovní doby cítit alkoholem a očima fixujete pevný bod na obzoru. Nezlobte se, to na mě dojem opravdu neudělalo.“

„Já se na vás nezlobím. Vy přece nemůžete za to, že se vám v kanceláři houpe podlaha.“

Pozvedla oči. Zvláštní, nebyla moc namalovaná, vlastně skoro vůbec, ale nevadilo to. „Pane Štolbo, to pítí...“

„Profesorovi můj grog chutná. A v těch vašich depozitářích, vám řeknu, máte kosu jak v gulagu. Takže každý ráno si s profesorem dáme co?“

Weissová moudře mlčela.

„Každý ráno si s profesorem dáme grog,“ dokončil jsem.

Poprvé se zvedla. Obešla stůl obtěžkaný hříchy několikrát odložené práce a zastavila se těsně vedle mě.

Vstal jsem taky.

Weissová u mě stála tak blízko, že kdybych se nahnul, políbil bych ji. Najednou jí chlast nevadil. Nebo vadil, ale teď jí to nějak bylo jedno.

„Pane Štolbo, vy jste dnes dělal profesoru Kalandrovi grog?“

„Dělal. Každý ráno na půl osmou. Ale sám jsem ho zas vypil, i ten jeho. Profesor ještě nedorazil. Což je u tak akurátního chlapa divný, ale...“

„Profesor Kalandra se od soboty pohřešuje.“

U takových zpráv nevyšiluju. Měl bych být šokovaný, lapat po dechu nebo chtít od Weissové masáž hrudníku a dýchání z úst do úst. Ale jak říkám, na podobné dramatické situace jsem drobet vysazený.

„Madam, to, že někdo nedorazí v pondělí v sedm do práce, nemusí znamenat, že po něm v deset vyhlásej pátrání.“

„Nevolala jsem vás, abyste mi tady něco vykládal o příchodech do práce. Zrovna vy. Za pár minut dorazí policie a stejně jako lidí v muzeu se vás bude ptát, kdy jste viděl profesora Kalandru naposled a jestli jste na něm nepozoroval něco zvláštního. Je to srozumitelné?“

Kývl jsem hlavou.

Díval jsem se na ni.

Během posledních pár vět se jí zamžily oči.

„Jo. Je to srozumitelný,“ řekl jsem tiše.

Vzdychla. Nejsem zas takový znalec lidí, abych se tím živil, i když jsem se tím kdysi živil. Ale to, že se rozlícená stráž před branami pekla během chvílky proměnila ve smutnou vílu od Jordánu – nikoli od biblické řeky, ale od zdejší údolní nádrže biblických rozměrů –, by padlo do oka i slepému.

Weissová ke mně vzhledla.

„Vy jste opravdu naučil profesora pít grog?“

Ta otázka nebyla nepřátelská.

„Nenaučil. On si na to zas jen po letech vzpomněl.“

„Proč jste nikomu neoznámil, že dnes nepřišel do práce?“

„Neprásknu parťáka.“

„Parťákovi je dvaasedmdesát a pohřešuje se.“

„Bože. Je půl jedenáctý. Parťák může být u příbuznejch, chytla ho toulavá nebo mohl jet zas do archivu. Kalandra třeba za hodinu dorazí na oběd do Havany. Na dnešek jsme si u holek v kuchyni objednali koprovku.“

Weissová se najednou probrala. To asi ta koprovka.

Oči jí ocelově zšedly. Mohla by fungovat jako reklama na nebožku Poldi Kladno.

„Co si to dovoluujete?“ přehodila výhybku moc rychle, ocelářka.

Něco jsem rozbil. Něco v ní?

„Jak to o profesorovi mluvíte? Jak dlouho jste ho vůbec znal? Jste tady sotva týden a už si myslíte, kdoví jací nejste kamarádi? A to pátrání po něm odvoláme jen proto, že jste mu objednal kulajdu?“

„Koprovku.“

„Mlčte!“

Mlčel jsem.

Weissová se obrátila a vrátila se za stůl. Sedla si a já taky.

Čekala. Ne na policajty. Na mě. Bylo mi to jasné.

„Poslyšte, madam... Dobře, já jsem z toho taky nervózní. Ale pořád nevidím, promiňte, při vší účtě k profesorovi, důvod panikařit. Je dobře, že jste zavolala policii, a je dobře, že o něj máte strach, ale jak jsem starého pána poznal, tak nepředpokládám, že...“

Aha, zase jsem to posral.

„Vy nemáte co předpokládat. Vy vůbec nevíte, o koho jde!“

Vždyť to říkám.